

Grund, som jeg senere skal komme til at omtale. Loven lyder saaledes: „Naar Bøndergods afhændes til fuldkommen Eiendom eller Arvefaste med Ret til at sælge eller pantsætte til Brugerne, deres Børn eller Svigerbørn, skal det være tilladt til Kjøbecontracterne og Skjøderne at benytte stempler Papiir af 4de Klasse Nr. 4. Derhos bortfalde i disse Tilfælde de Gebyhrer, der i Anledning af de nævnte Documenters Thinglæsning ellers tilfalde Statskassen, ligesom der ittedetfor Halvprocentafgiften, der bortfalder, kun bliver at erlægge den ved Fæststeders Tiltrædelse af nye Fæstere i Frd. af 8de Febr. 1810 § 6 befalede Afgift.“ Det Tillæg, som jeg har ønsket, og hvorved denne Lov skulde udvides, gaaer simpelthen ud paa, at disse Begunstigelse ogsaa skulle komme Huusmanden tilgode eller overhovedet den Jord, som ikke har været Fæstevang undergivet. Indbringelsen af dette Lovforslag er skeet efter Opfordring ikke blot af Huusmænd, men ogsaa af Gaardmænd; men det er ved visse Forhold, som ligge i selve Sagens Natur, blevet noget forsinket. Da jeg nemlig modtog Anmodningen om at indbringe et saadant Lovforslag, var det mig ikke ganske klart, om det var nødvendigt, idet det forekom mig, at Loven selv, som indeholder de bestemte Udtryk: „Bøndergods“ og „Brugerne“, ogsaa maatte omfatte Huusmænd og den Jord, som ikke er Fæstelig undergivet. Jeg søgte da at komme til Bished om, hvorledes denne Lov blev anvendt i Praxis, og de samme Mænd, som have opfordret mig til at indbringe dette Lovforslag, have med det Samme meddeelt mig, at man paa vedkommende Godscontoir havde sagt til Huusmændene, at denne Lov ikke kunde komme dem tilgode, da den slet ikke gjaldt om dem. Jeg nærede imidlertid ikke desmindre den Frygt, at, hvis jeg indbragte dette Lovforslag, som jeg nu har tilladt mig at indbringe, vilde det Samme blive Tilfældet, som skete her i sidste Møde, at Thinget nemlig vilde sige, at Lovforslaget ikke var nødvendigt, da man allerede havde en saadan Lov. Jeg søgte derfor at faae en mere autentisk Bished om, hvorledes Loven i det Practiske blev fortolket og anvendt, og jeg henvendte mig da i denne Henseende til Fi-

nantsministeriet med Forespørgsel desangaaende, og er ved dette Ministeriums velvillige Imødekommen da ogsaa bleven mig meddeelt en Skrivelse, dateret den 19de d. M., hvori det høie Ministerium erklærer, „at, da Diemedet med de ved bemeldte Lov indrømmede Begunstigelse er at virke til Selveiendoms Fremme, kan det ikke antages, at Lovens Bestemmelser omfatte andet Bøndergods end det, som efter den almindelige Lovgivning er Fæstevang undergivet. Ministeriet maa derfor, da Huse paa Landet ikke ere sig Evang undergivne, men efter Gierens Forgodtbesindende kunne bortfæstes eller bortleies, formene, at disses Salg bør bedømmes efter de almindelige Regler for Afhændelse af fæste Eiendomme, hvilket ogsaa er anseet at maatte gjælde, naar der ved Salget af en Fæstegaard tillige skeer Overdragelse af specielle Rettigheder eller af Jord, som ikke er fæstelig, idet Lovens Begunstigelse isaaald kun kunne komme til Anvendelse, forsaavidt den fæsteligste Deel af Eiendommen angaaer.“ Det er til denne Skrivelse, jeg støtter mig med Hensyn til den omtalte Lovs Fortolkning, og det er den, som har gjort, at jeg ansaae det for nødvendigt at indbringe det Lovforslag, som jeg har tilladt mig at indbringe. Dette angaaende Anledningen til Lovforslaget.

Til Anbefaling for samme troer jeg ikke at burde tale mange Ord, og jeg troer ikke engang at kunne anbefale det med den Styrke, hvormed Sagen selv anbefaler sig. Der tales her om at indrømme en Begunstigelse til Huusmænd, som allerede er indrømmet Gaardmænd. Det ærede Thing pleier jo, naar der er Tale om saadanne Indrømmelser fra Statens Side, altid at tage Hensyn til, hvorvidt den vedkommende Sag tjener til at fremme et almindeligt Diemed, og her er Diemedet netop at fremme Selveiendom, Noget, som jo flere hundrede Stemmer have raadt herind til os i Salen, at vi skulle stræbe at fremme, og endnu i denne Dag 93. I lige Maade pleier det ærede Thing at see hen til og at spørge, om det er Noget, som kommer den Fattige tilgode; her er Indrømmelsen givet Gaardmanden, og Huusmanden er vel dog i Sammenligning med ham den Fattige eller idetmindste den Fattigere. Jeg